

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: N. N.
státní příslušností Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2019 č. j. CPR-32167-6/ČJ-2019-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-17/ČJ-2019-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgány nezjistily náležitě skutkový stav věci, zejména skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Měl za to, že porušily ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a dále ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny jeho oprávněné zájmy. Žalovaný pak podle jeho názoru pochybil tím, že aproboval vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce byl přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde jak o formu, tak o délku uloženého opatření. Napadené rozhodnutí pokládal za neadekvátní okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, především principům proporcionality a právní jistoty. Poukázal na to, že se správním orgánem spolupracoval, vypověděl pravdu o svém pobytu na území České republiky i o okolnostech svého zajištění. S ohledem na délku nelegálního pobytu a na skutečnosti, na jejichž podkladě se do současné situace dostal, je dle něj uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem, a to mimo jiné proto, že v obdobných případech bývá ukládáno správní vyhoštění pouze na dobu 1 roku, navíc s odůvodněním, že účastníci nevypovídají. Byl toho názoru, že správní orgány měly přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit mu dobrovolné opuštění území České republiky. Poukázal na stigma spojené se správním vyhoštěním, které působí problémy do budoucna. Připomněl, že neměl v úmyslu porušovat právní předpisy České republiky, nelegálně zde pobýval pouze několik málo týdnů.
3. Rovněž namítal, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života, k čemuž odkázal na ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně se prakticky nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce a jeho rodiny, která je na jeho výživě zcela závislá. Dodal, že České republice žádná škoda nevznikla, jednalo se o krátký a navíc neúmyslný nelegální pobyt. Označil se za osobu bezúhonnou, společensky nezávadovou, jednající jednoznačně excesivním způsobem. I s ohledem na tyto skutečnosti, které správní orgány ani nevzaly v potaz, neodpovídá podle jeho názoru napadené rozhodnutí principu proporcionality. Rozhodnutí správních orgánů považoval za formalistická, nezohledňující specifika případu. Správní orgány pouze vyjmenovaly okolnosti, které je třeba zvážit, aniž by blíže zdůvodnily jejich vztah k vydanému rozhodnutí. Domníval se, že v případě vyhoštění je prakticky nemyslitelný návrat do České republiky, je téměř vyloučené, aby mu byl umožněn další pobyt na území České republiky. Podotkl, že rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má ve své vlasti zázemí a má kam se vrátit. Podle něj je na napadené rozhodnutí nutné pohlížet jako na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, pouze bylo konstatováno, že má ve své domovské zemi rodinné zázemí. Poznamenal také, že na území Evropské unie plnil povinnosti ke svému domovskému zaměstnavateli, jeho další vyslání bude znemožněno uloženým správním vyhoštěním, což může ovlivnit i jeho postavení v zaměstnání v jeho vlasti.
4. Za nesprávně posouzenou považoval též otázku možnosti jeho vycestování. Podle něj bylo nedostatečně a nepřezkoumatelně posouzeno, zda by mu v případě návratu do Uzbekistánu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Namítal, že podklady k tomuto posouzení ve správním spisu

chybí, neměl tak možnost na ně reagovat. Uvedl, že jeho vlast perzekvuje své občany neoprávněně pobývající v zahraničí. V jeho domovské zemi dosud nedošlo k takové změně, která by mohla odůvodnit změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008 č. j. 2 Azs 48/2007-71). Měl za to, že závazná stanoviska Ministerstva vnitra jsou nepřezkoumatelná a nepřesvědčivá, jejich jediným podkladem byl dokument vydaný taktéž Ministerstvem vnitra, nebyly tak zkoumány jiné zdroje informací.

5. Dále nesouhlasil s délkou lhůty, která mu byla stanovena k vycestování. Dle něj se nejedná pouze o otázku obstarání jízdenky, pro uspořádání všech záležitostí (např. ukončení ostatních právních vztahů, jako je nájem bytu) není lhůta 15 dnů dostačující. Námitky měl i vůči délce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, kterou považoval za nepřezkoumatelně zdůvodněnou. Pouhé konstatování, že se jedná o dobu při samé spodní hranici zákonné sazby, bylo podle něj nedostatečné. Napadenému rozhodnutí vytýkal též nulovou individualizaci, správní orgány nepřihlédly k tomu, že v České republice pobýval neoprávněně pouze několik dnů, na území Evropské unie vstoupil legálně, právní předpisy porušil neúmyslně v důsledku jejich neznalosti. Poukázal na to, že správní vyhoštění v délce dokonce pouze 6 měsíců je ukládáno cizincům pracujícím bez zaměstnanecké karty nebo jiného povolení k zaměstnání. Zopakoval, že uložené opatření je zcela nepřiměřené okolnostem případu.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo spisovým materiálem a dostatečně odůvodněno. Nejistil procesní pochybení, které by způsobovalo nezákonnost vedeného řízení a napadeného rozhodnutí. Odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde se správní orgány dostatečně vyjádřily ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a co tvrdil žalobce. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
7. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 9. 3. 2020 žalobce setrval na svých právních názorech a procesním stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil.
8. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-1/ČJ-2019-000022, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-10/ČJ-2019-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-11/ČJ-2019-000022-SV, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 7. 2019, informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o Uzbekistánu – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-17/ČJ-2019-000022-SV, odvolání žalobce ze dne 6. 8. 2019 a jeho doplnění ze dne 14. 8. 2019, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 7. 11. 2019 č. j. MV-120836-2/OAM-2019, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu ze dne 11. 2. 2019, informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o Uzbekistánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2019 č. j. CPR-32167-6/ČJ-2019-930310-V243.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust.

§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 7. 2019 byl na adrese Praha 7, Bubenské nábřeží, metro Vltavská kontrolován žalobce, který předložil uzbecký cestovní doklad, ve kterém měl vylepené lotyšské schengenské vízum s platností od 19. 4. 2019 do 1. 6. 2019 a s délkou pobytu 29 dnů. V dokladu bylo též otisknuté vstupní razítko na území schengenských států ze dne 29. 4. 2019. Vzhledem k tomu, že vzniklo podezření, že se žalobce nachází na území České republiky nelegálně, došlo k jeho zajištění podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Oznámením správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-10/ČJ-2019-000022-SV bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
11. Dle protokolu o výsledku ze dne 27. 7. 2019 žalobce vypověděl, že je po zdravotní stránce v pořádku, s ničím se neléčí. Dne 29. 4. 2019 přicestoval na základě uzbeckého cestovního pasu a lotyšského víza do Lotyšska, kde byl 20 dnů. Do České republiky přijel asi 20. 5. 2019, a to autobusem přes Polsko. V České republice si chtěl najít práci, je zde poprvé. Nebyl si vědom, že by zde byl nelegálně, cestovní pas nosil stále u sebe, ale neřekl se, do kdy mu platí vízum, které si vyřizoval v Uzbekistánu přes vízové centrum. Dostal pas s vízem, nezkoumal podrobnosti uděleného víza, myslel si, že platí rok. Svůj pobyt se z uvedených důvodů nesnažil legalizovat. Bydlí v bytě, adresu nezná, jezdí tam tramvají ze stanice metra Vltavská. Jde o byt synovce a jeho přítelkyně. Adresu pobytu na cizineckou policii nehlásil, nájemní smlouvu sepsanou nemá, za bydlení nic neplatí, nemá označenou poštovní schránku ani domovní zvonek. Nepracuje, sociální dávky nepobírá, finanční prostředky dostává od synovce, on sám žádné nemá. Na cestu do Evropy si půjčil. V České republice nevlastní žádnou nemovitost, má jen osobní věci, nemá zde další příbuzné. Na území České republiky nemá vůči nikomu vyživovací povinnost ani nikoho nemá ve své péči. Jeho rodiče, sourozenci, manželka a 4 děti žijí v Uzbekistánu, je s nimi v pravidelném kontaktu přes sociální síť. Má tam rodinný dům. Je si vědom toho, že na území České republiky může pobývat pouze na základě platného povolení k pobytu nebo víza. Nemá vydanou zaměstnaneckou kartu ani živnostenský list, nežádal o ně. V případě vyhoštění by nemohl vydělávat peníze, další vliv na soukromý a rodinný život by správní vyhoštění nemělo. Je muslim, není členem žádné politické strany, má základní vzdělání, absolvoval vojenský výcvik. V případě vyhoštění by vycestoval dobrovolně. V Uzbekistánu by mu nehrozilo žádné nebezpečí, nemá tam práci. Mohl by bydlet v domě se svou rodinou. Nebyl soudně trestán, v žádném jiném státě neměl potíže se zákony. Na území České republiky nejsou žádné osoby, vůči kterým by jeho vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemá zde žádné kulturní vazby, nezapojuje se do veřejného dění. Má dluhy v Uzbekistánu i vůči synovci.
12. Správní orgán prvního stupně si vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince, které bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky vydáno dne 27. 7. 2019 se závěrem, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. Ve správním spise je založena též informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP „Uzbekistán – Výjezd ze

země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, která byla jedním z podkladů pro vydání závazného stanoviska ze dne 27. 7. 2019. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním (záznam ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-16/ČJ-2019-000022-SV). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-17/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že v odvolání bylo napadeno i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování ze dne 27. 7. 2019, požádal žalovaný o jeho přezkoumání. Ministr vnitra vydal dne 7. 11. 2019 závazné stanovisko č. j. MV-120836-2/OAM-2019, kterým potvrdil výše zmiňované závazné stanovisko a konstatoval, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Podkladem pro vydání tohoto závazného stanoviska byla informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ a informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP „Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, které jsou založeny ve správním spise. Žalobci bylo umožněno seznámit se se závazným stanoviskem a vyjádřit se k němu před vydáním napadeného rozhodnutí (vyrozumění ze dne 19. 11. 2019 č. j. CPR-32167-4/ČJ-2019-930310-V243). Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2019 č. j. CPR-32167-6/ČJ-2019-930310-V243 bylo odvolání podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-17/ČJ-2019-000022-SV potvrzeno.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

18. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *police v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko) ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li police o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*
19. Námitce žalobce, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, Městský soud v Praze nemůže přisvědčit. Za účelem řádného zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména vyslechly žalobce a opatřily si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, resp. ministra vnitra, k možnosti žalobce vycestovat do jeho vlasti. Při výsledku dne 27. 7. 2019 byl žalobce dotazován na celou řadu skutečností souvisejících s jeho cestou do České republiky a s jeho pobytem zde, i s jeho životem v Uzbekistánu a s tím, zda mu v jeho domovské zemi hrozí nějaké nebezpečí. Byly zjišťovány jak okolnosti svědčící ve prospěch žalobce (skutečnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval), tak ty hovořící v jeho neprospěch (žalobce se nikterak nesnažil svůj pobyt legalizovat, ačkoli neměl žádné pobytové povolení). Z opatřených závazných stanovisek pak vyplynulo, že žalobce může vycestovat do Uzbekistánu. Správní orgány dle názoru Městského soudu v Praze postupovaly v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.
20. Pokud jde o argumentaci žalobce týkající se nepřiměřenosti uloženého opatření, zdejší soud poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně přihlédl k individuálním okolnostem případem, po jejich vyhodnocení přistoupil k uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění po dobu 2 měsíců, konkrétně od 28. 5. 2019 do 26. 7. 2019. Žalobce přicestoval do České republiky na základě lotyšského víza s délkou pobytu 29 dnů. Ačkoli si žalobce musel být této skutečnosti vědom, neučinil žádné kroky k legalizaci jeho pobytu na území České republiky, kam přijel za účelem práce. K tomu soud konstatuje, že žalobce jistě neomlouvá, že se domníval, že vydané vízum je platné rok. Zdejší soud podotýká, že doba platnosti víza z něj jednoznačně vyplývala, sám žalobce při svém výsledku dne 27. 7. 2019 uvedl, že měl cestovní doklad stále u sebe, platnost víza tak mohl snadno ověřit. Žalobce tedy prokazatelně měl a mohl vědět, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Dále lze poznamenat, že cizinec příjezdějící do zahraničí by si měl zjišťovat informace o podmínkách pobytu a výkonu zaměstnání v zemi, do které se chystá cestovat. Městský soud v Praze tak má za to, že správní orgány v tomto případě správně přistoupily k uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém se uvádí: „*Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním*

vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná.“

21. Zdejší soud je i v tomto případě toho názoru, že se nejedná o situaci, kdy by mělo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Při svém výsledku dne 27. 7. 2019 žalobce sdělil, že jeho rodiče, sourozenci, manželka a 4 děti žijí v Uzbekistánu v jeho domě, po svém návratu by se tak měl kam vrátit. Naopak v České republice žije pouze synovec žalobce, žalobce zde nevlastní žádný majetek, nepracuje tu, nemá zde žádné kulturní či jiné vazby. Zdejší soud je toho názoru, že správní vyhoštění žalobce nemá nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. S danou otázkou se dostatečně vypořádaly i správní orgány – správní orgán prvního stupně zejména na str. 4 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Soud také konstatuje, že správní orgány hodnotily kritéria pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daná ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Zabývaly se konkrétními individualizovanými okolnostmi tohoto případu, posuzovaly druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu v České republice, jeho věk, zdravotní stav a jeho vazby jak k České republice, tak k jeho domovské zemi (str. 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 4 rozhodnutí žalovaného). Zdejší soud především zdůrazňuje, že žalobce pobýval v České republice nelegálně po dobu 2 měsíců, svého protiprávního jednání si měl a mohl být vědom, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu v České republice. Žalobce nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak v Uzbekistánu žijí jeho rodiče, sourozenci, manželka a 4 děti, ke kterým by se mohl vrátit. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že vytvořené zázemí žalobce v zemi původu nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje a podotýká, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.
23. Městský soud v Praze tak shrnuje, že správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, že došlo k naplnění předpokladů pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, řádně se též zabývaly přiměřeností uložení tohoto opatření (ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
24. Soud dále poznamenává, že tvrzení žalobce, že na území Evropské unie plnil povinnosti ke svému domovskému zaměstnavateli, neodpovídá učiněným skutkovým zjištěním, zejména skutečností, které žalobce sdělil při svém výsledku dne 27. 7. 2019, kdy uvedl, že v Uzbekistánu nemá práci, do České republiky přicestoval za účelem hledání práce, nepracoval zde, neměl k tomu ani potřebná povolení.
25. Městský soud v Praze dodává, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem*

rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“

26. Pokud jde o námitky žalobce vztahující se k posouzení možnosti jeho vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze opakuje, že za účelem řádného zhodnocení této skutečnosti si správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko v souladu s ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky v závazném stanovisku ze dne 27. 7. 2019 dospělo k závěru, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. V závazném stanovisku byly zohledněny skutečnosti, které žalobce uvedl při výslechu dne 27. 7. 2019, podkladem pro jeho vypracování byla informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“ a informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Žalobci bylo umožněno se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jak plyne ze záznamu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 27. 7. 2019 č. j. KRPA-271557-16/ČJ-2019-000022-SV. Vzhledem k tomu, že odvolání žalobce směřovalo i do obsahu závazného stanoviska ze dne 27. 7. 2019, požádal žalovaný o jeho přezkoumání. Ministr vnitra v závazném stanovisku ze dne 7. 11. 2019 č. j. MV-120836-2/OAM-2019 potvrdil závazné stanovisko ze dne 27. 7. 2019 a konstatoval, že vycestování žalobce je možné. Vycházel přitom z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ a z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. I před vydáním rozhodnutí žalovaného bylo žalobci umožněno seznámit se s obsahem závazného stanoviska a s podklady pro jeho vypracování a vyjádřit se k nim (vyrozumění ze dne 19. 11. 2019 č. j. CPR-32167-4/ČJ-2019-930310-V243). Podklady pro vypracování obou závazných stanovisek jsou součástí správního spisu. Zdejší soud uvádí, že k odvolací námitce týkající se obsahu závazného stanoviska se žalovaný dostatečně vyjádřil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Podle názoru Městského soudu v Praze nelze považovat za důvodnou námitku žalobce, že ve správním spise absentují podklady a že mu nebyla dána možnost reagovat na důvody, pro které bylo konstatováno, že jeho vycestování je možné.
27. Žalobce také namítal, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající v tom, že jsou perzekvováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí. K tomu zdejší soud uvádí, že z obou závazných stanovisek vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracajícím se do vlasti nehrozí žádný postih nebo nebezpečí (str. 2 a 3 závazného

stanoviska ze dne 27. 7. 2019, str. 3 závazného stanoviska ze dne 7. 11. 2019 č. j. MV-120836-2/OAM-2019). Žalobce své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, nedoložil. Soud dále uvádí, že skutečnost, že při vypracování závazných stanovisek bylo vycházeno z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, sama o sobě nevede k jejich neobjektivitě (při jejím vypracování bylo vycházeno z celé řady zdrojů, které jsou v informaci řádně citovány), nadto podkladem pro zpracování závazných stanovisek byly též informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP a ze dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP. Zdejší soud k této problematice dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č. j. 4 Azs 242/2018-37, ve kterém se uvádí: „Skutečnost, že ministr vnitra vycházel při vypracování závazného stanoviska z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, sama o sobě nezakládá obsahové nedostatky či neobjektivitu samotného závazného stanoviska. Za situace, kdy stěžovatel nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti spatřuje v tom, že jsou perzekuováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí, je pro posouzení věci podstatné, že z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádné sankce, přičemž nehraje roli platnost výjezdního štítku. Rozhodující je platnost pasu nebo certifikátu k návratu do vlasti. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce. Stěžovatel své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, žádným způsobem nedoložil. Jak již přílehlavě konstatoval městský soud, nic proto nebrání vycházet z obsahu závazného stanoviska při posouzení věci.“ V této souvislosti lze zmínit také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém kasační soud konstatoval: „Jiné konkrétní skutečnosti a důkazy, které by vyvracely závěry závazných stanovisek, stěžovatel nepředložil. Pokud v Uzbekistánu došlo k systémovým změnám, které se promítly do závěrů závazných stanovisek, která nyní umožňují návrat uzbekých občanů do vlasti, nemůže se jednat o vadu spočívající v tom, že závazné stanovisko v případě stěžovatele zní jinak, než závazné stanovisko vydané v případě jiného uzbekého občana o několik měsíců dříve.“ Městský soud v Praze je tak přesvědčen o tom, že ani v tomto případě nic nebránilo vycházet při posouzení věci z obsahu závazných stanovisek.

28. Co se týče délky doby, která byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze má za to, že zvolená délka 15 dnů (maximální doba k vycestování je podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 60 dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Je třeba podotknout, že se jedná o více než dvojnásobek minimální zákonem stanovené 7denní lhůty. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu blíže nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat ve stanovené lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Navíc žalobce dle svých slov žádnou nájemní smlouvu uzavřenou nemá (v České republice bydlí u svého synovce). Pokud by takovou smlouvu sjednal, šla by tato skutečnost pouze k jeho tíži, již při svém příjezdu do České republiky by totiž měl a mohl počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jeho lotyšského víza činila 29 dnů) a není zřejmé, proč by měl uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Soud je toho názoru, že dostatečně bylo odůvodněno i stanovení délky doby k vycestování žalobce, a to na str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ani tuto námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.

29. K problematice přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“
30. Zdejší soud shledal, že správní orgány při stanovování délky správního vyhoštění přihlédly ke konkrétním okolnostem případu a dostatečně a přezkoumatelně svůj závěr odůvodnily. Na jedné straně poukázaly na charakter a délku porušení právních předpisů (žalobce přicestoval do České republiky na základě lotyšského víza s délkou pobytu 29 dnů, po uplynutí jeho platnosti se nesnažil učinit žádné kroky k legalizaci svého pobytu v České republice, na území České republiky pobýval neoprávněně od 28. 5. 2019 do 26. 7. 2019); na straně druhé vzaly v potaz, že se správním orgánem spolupracoval (srov. str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 5 rozhodnutí žalovaného). Tvrzení žalobce, že se pohyboval na území České republiky bez platného povolení v řádu několika málo dnů, je třeba odmítnout jako nepravdivé. Ve skutečnosti žalobce pobýval v České republice nelegálně po dobu dvou měsíců (60 dnů). Ve prospěch žalobce nelze přihlížet ani k jeho tvrzením, že nechtěl porušovat právní předpisy a do postavení nelegálně pobývajícího cizince se dostal neúmyslně v důsledku neznalosti právních předpisů. Jak již soud zdůraznil výše, cizinec přijíždějící do zahraničí by si měl zjistit podmínky, za jakých může na území státu, do kterého cestuje, pobývat. Žalobce svůj cestovní doklad nosil stále u sebe a mohl v něm snadno ověřit, na jak dlouhou dobu mu bylo vízum vydáno.
31. S ohledem na výše uvedené neshledal Městský soud v Praze uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 činila 3 roky. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 18 měsíců tak není nikterak excesivní (dosahuje jedné poloviny maximální zákonem stanovené doby). Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce 18 měsíců nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin (jednalo se o Uzbeka, který disponoval 14denním schengenským vízem). Námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto zdejší soud nemůže přisvědčit.
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. března 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně